

Læser man regeringens egen erhvervspolitiske redegørelse, kan man et sted læse: »Brugen af udbud er en vigtig ramme for samarbejdet mellem det private og offentlige om udvikling af produktion og service.« Læser man i den seneste budgetredagørelse, som finansminister Pia Gjellerup har udgivet, kan man læse et helt kapitel, der handler om »bestillermodellen«. Det er så et nyt ord for det samme; fordi man jo åbenbart får knopper af ordene udbud, konkurrence og udlicitering, har man opfundet et nyt begreb »bestillermodellen«, og i budgetredagørelsen peger man på, at der ligger et betydeligt potentiale, hvis man i amter og kommuner organiserer sig med en bestillerfunktion og så skaber en fredelig kappestrid på leverandørsiden.

Blot for lige at slå fast, at det jo ikke kun er Venstre og Det Konservative Folkeparti, der anbefaler kommuner og amter, at der skal ske noget på den front. På det punkt ligger vi jo simpelt hen lunt i svinget i forhold til en regering, som i flere forpligtende dokumenter faktisk har peget på, at nu skal der ske noget. Det har ikke skortet på anbefalingerne, indtil altså vi fik nytårstalen, indtil der gik valgkamp i den, indtil man i en panisk jagt på at finde et eller andet skræmmebillede vendte rundt og kastede alt det grus, man ellers havde forsøgt at få ud af den socialdemokratiske maskine, f.eks. på kongressen i 1998, i hovedet på os andre. Det har ikke skortet på anbefalinger.

Alligevel kan man konstatere to ting, nemlig for det første, at der ikke sker så frygtelig meget på den front ude i kommunerne og amterne – ser man på udbudsgraderne, så har de stået i stampe igennem mange år – og for det andet, at det en gang imellem går galt. Det er de to ting, man kan konstatere, og det er jo præcis det sidste, vi tager fat i, for der er ingen tvivl om, at en af grundene til, at det en gang imellem er gået galt, er, at man ikke up front har gjort sig klart, efter hvilke spilleregler det her skal foregå.

Hvordan skal vi inddrage vores personale? Hvordan skal vi sikre, at vi har en organisation, der gør, at vi kan følge med i, om kvaliteten er i orden og leverandøren efterlever det, der er opstillet i kontrakten? Hvordan skal vi håndtere spørgsmålet om eventuelt eget bud? Hvordan skal vi forholde os til spørgsmål om sociale klausuler, hvor jeg er meget enig med hr. Kim Behnke i, at en udbudspolitik netop kunne virke som sådan et ærlighedens spejl? Det vil være interessant rundtomkring i kommunerne og amterne at formulere sig også på det sociale områ-

de og så efterfølgende se, om man i sin egen organisation er i stand til at leve op til det.

Sandheden er jo, at hvis der er nogen, der har slidt medarbejdere ned i det her land, er det jo i høj grad netop den offentlige sektor. Det er det, der er hele filosofien her.

Det svarer sådan set til, at når man sætter sig ned derhjemme, det ved jeg af erfaring, og skal lægge billedlotteri, spille fem hundrede, eller hvad man nu kan finde på, er det en ret god idé, inden man går i gang, lige at være enige om, hvilke spilleregler der skal spilles efter, frem for at løse konflikterne i takt med at de opstår. Det er sådan set hele indholdet af det her.

Det er ikke nogen lovprisning af udlicitering eller udbud. Det er ikke noget indgreb i det kommunale selvstyre. Det er ikke noget forsøg på at tro sig klogere end andre. Det er alene en lovgivningsmæssig forpligtelse til, at man i kommunerne, hvis man vælger at udbyde opgaver, skal tænke sig om forinden. Det er ikke nogen garanti for, hvilke tanker man så vil tænke.

Det er jo også den store afgørende forskel mellem alle disse detaljerede punkter, som hr. Klaus Hækkerup så møder op med i et forsøg på ikke at skulle forpligte sig, og det, vi andre foreslår, for det, der lå i det, hr. Klaus Hækkerup sagde, var jo netop en meget sådan detaljeret nu gør vi os kloge på jeres vegne-strategi. Det er ikke ideen. Ideen er alene at forpligte kommunerne til at tænke sig om.

Det er ikke noget indgreb i selvstyret. Det er heller ikke en opfordring til, at kommunerne skal gå ud over gældende lovgivning. Så når vi i forslaget siger, at man skal tænke spørgsmålet om sociale klausuler med ind, er der altså ingen grund til, at man skal sidde og vente på, hvad de mener nede i EU eller andre steder.

Det er den tyndeste undskyldning overhovedet, for selvfølgelig kan kommunen i sin udbudspolitik ikke gå længere ad den vej, end lovgivningen tillader, uanset om det er dansk lovgivning eller europæisk lovgivning.

Jeg må sige, at jeg er skuffet over, at regeringen med indenrigsministeren i spidsen ikke vil gå ind i det her på det foreliggende grundlag. Indenrigsministeren er jo bestemt begavet nok til at skelne mellem substans og proces og ved derfor også dybt i sit hjerte udmærket godt, at de argumenter, man møder op her med, er de tyndeste overhovedet. Det er et forsøg på at tale sig udenom.

Derfor kan jeg jo desværre ikke konkludere andet, end at man fra Socialdemokratiets side